

SRH2014 – Den první

Vstávám už ve 4 hodiny. Venku je docela tma a Jana spokojeně ještě dospává. Ještě rozespalý jdu vařit kafe. Sakra, čím to je, že ráno jsem takový „zamrzlý“?. Mám sice zabaleno, ale konstatuji, že balení jsem před 20 lety prováděl jen po paměti. Nyní na tom mám velký „vytitrovaný“ seznam. Zkrátka pokud bych to měl balit stylem „hurá“, pak zřejmě zapomenu doma i TCVR. K tomu musím ještě konstatovat, že mi v současné době nesmí balit Jana. Jakmile by mi něco strčila do kufru, pak mohu celkem s jistotou prohlásit, že bych to nenašel. Tak i takto se může projevovat (ne) mládí ☺.

Usrkávám kávu a jak je mým dobrým zvykem, proladuji pásma. Dávám výzvu na 40m a volá mne amík. Ten amík je známý DXman. Prvotřídní operátor CW a zkušený harcovník. Prohodíme zdvořilostní fráze, situaci o počasí a našich zařízeních. Loučím se a chci zkusit ještě nějaká další DX spojení. Na kmitočtu však slyším, jak onoho amíka volá nějaká UA3. Ze slušnosti čekám, až mu amík odpoví a čekám, že se domluví na kmitočtu, kam se přeladí. Co se však neděje? Onen amík si vesele obsadí můj kmitočet a spouští EU pile up. Ach jo, tak hrubost a nedodržování nepsaných pravidel ovládla už i staré harcovníky. Docela jsem rozmrzelý. Čert to vem, jdu raději balit své léky. „Tenhle mám 3x denně, na čtrnáct dní to je 42 tabletek, tenhle mám 2x denně, to je.....“ Sakra, ono se mi to do té lékovky vůbec nevejde. V tu chvíli si uvědomuji, co je to nebýt mladým HI. Koneckonců existuje obecná pravda, která říká, že po padesátce není zdravého člověka. Pokud si někdo myslí, že je zdravý, pak to znamená, že je jen špatně vyšetřený HI.

Jana vstává, snídá a ještě studuje nějakou italskou konverzaci. Cítím, jak je nervózní. Zkrátka poprvé v životě poletí letadlem sama. Dohodli jsme se totiž na tom, že já pojedou na SRH a ona zase navštíví dceru v Římě.

Pomalou nosím věci do auta a sleduji počasí. Nemám dobrý pocit, zkrátka to počasí je takové atypické. Již delší dobu sleduji nesouhlas modelu Aladín se skutečností. A to dokonce už i u krátkých hodinových předpovědí. Jsem však přesvědčen o tom, že srpen je stabilní měsíc a že to musí vyjít, jako několik let před tím.

Vyjíždíme směr Letiště Praha. Já tam odvezu Janu a pak pojedou dál někam do Českého lesa. To je oblast, kterou ještě nemám řádně prochozenou. S Jirkou OK1DDQ jsem se domluvil tak, že přijede na Soumarák v sobotu. Tam se sejdeme a dáme nějakou malou túru s bágly. Ostatní kluci z týmu (OK1MKX a OK1FII) pojedou zatím k Vaškovi a pak se sejdeme zpět na Soumaráku. Mám tedy dvě noci na přespání někde jinde.

Jedu na letiště klasickou cestou přes barrandovský most. Nádhera, žádná zácpa. Jsem hrdý na to, že jsem nemusel zapínat ani GPS a perfektně jsem to našel. S Janou se v rychlosti loučím, přeju jí příjemnou cestu. O mne se nemusí bát, já jsem starý cestovatel a zálesák. Vyjždím od terminálu 2 a mířím zpět k barrandovskému mostu, abych to mohl vzít směrem na Strakonice. Dokonce vylezlo sluníčko a tak se kochám, zabrán sám do sebe. „Hurá“, SRH teprve začíná a já jsem na prahu těch krásných zážitků. Nějak jsem však blbě odbočil a začínám se divit, co vše kolem neznámého jest. Pro jistotu zapínám GPS a nechávám si napovídat od mé dobře známé, uvnitř zavřené krasavice. Mám sice nahrané asi 5 roků staré mapy, ale to přeci nevádí. Bohužel ti pánové od MIA chtějí za aktualizaci

asi 1500 Kč. To jim nedám, vždyť se ty cesty zase tak rychle nemění. MIO hlásí, že mám odbočit, bohužel to však tady nejde, je to nějaké rozkopané. No nic, GPS je dokonalá věc a tak stačí odbočit někde jinde a on mne tam navede stejně. V tom vidím jasně na ceduli směr na Strakonice. Aha, už to mám, nic se neděje, jedeme dál. „Jakmile to půjde, otočte se do protisměru“. Sakra, co to je? Komu já mám věřit? Tomu GPS a nebo té ceduli. Ale já na Vás vyrazi, uhýbám úplně do neznámého směru. „Heleďte, vy slečno, zavřená v tom GPS, klidně si to rozmyslete, přepočítejte a srovnajte si to v palici, já jedu na Strakonice, to nemůže být pro Vás tak složité“. Usmívám se a jsem silně nad věcí. Přeci ta Praha nemůže být tak složitá. „Ztráta družicového signálu“. Sakra co zase ta mrcha blbne? „Družicový signál obnoven“. No vidíš, tak už víš, kde jsi a tak mne naved. Myslím si. „A dělej“, křičím na ni. „Po padesáti metrech odbočte vpravo“. No konečně je s tebou rozumná řeč. Krásně to ubíhá. Několikrát ještě dostávám pokyn, abych odbočil, uhnul, zařadil se do pruhu. Něco se mi však nezdá. Zdá se mi, že tuto oblast Prahy nějak znám. No asi jsem tady už někdy jel. Jedu dál a vidím v odstavném pruhu nepojízdný nákladňák. Sakra, ten už jsem dnes někde potkal. Slečna v MIU mi hlásí, abych odbočil. Tak takhle to je. Ty mrcho, ty jsi mne širokým obloukem navedla přesně do toho místa, kde už jsem jednou byl a kde to nejde odbočit. Vzteký jsem bez sebe. Jak někdo může vymyslet takový blbý algoritmus navigace. MIO si již v životě nekoupím. Vypínám navigaci, dívám se do sluníčka a přesně podle holubího reflexu odhaduji, kterým směrem ty Strakonice vlastně jsou. Dostávám se do nějaké zácpy a odbočka mne vede úplně jiným směrem, než jsem původně zamýšlel. Docela mne i rozčiluje to, že jsou tady cedule směr Brno. Ještě chvíli přemýšlím, až je to jasné. Dostávám se na D1. Pane bože, jak se toto mohlo stát? Jako záchrana přichází cedule s ukazatelem „Plzeň“. No dobrá, změním tedy plán a pojedu na Plzeň. Koneckonců docela rád bych se podíval na Rakovnícko a na můj oblíbený kemp Volduchy. Jedu po nějaké prázdné dálnici. To je divné. Raději zapínám navigaci, abych si vyslechl, co na to moje kamarádka uvnitř zavřená. Navigace chvilku bliká a pak na displeji ukazují „Velké, rodné, širé lány“. Aha, neznáš to potvoro, co? Pak mne z neznámých důvodů se objeví na displeji vpravo cesta. Jakoby jela souběžně. V tom něco přeskočilo a já začal dostávat podivné příkazy, odboč, zahni.... Sakra, ten software je tak blbý, že z té louky přeskočil na nejbližší cestu. Asi si uvědomil, že jsou nakřivo družice, chytrě si dosadil nějaký offset a já jsem opět tam, kde už jsem byl. Začíná mne polévat pot. V tom si uvědomím, že v GPS mám nastaveny Strakonice a ne Plzeň. Koukám na tachometr. Jestliže z Liberce na Ruzyň to bylo nějakých 130km, pak tentokrát mám natočeno 190 km. To se mi snad zdá. Už i ten tachometr se rozbil. Koukám na hodinky, tak nezdá se mi to, opravdu kufruji excelentně. Nevím, zda mám poslouchat tu mrchu v GPS, nebo se snažit jet podle svého rozumu. Nakonec nacházím nějakou odbočku na Chodov a vzadu vidím Cukrák.

Na parkovišti u Cukráku zastavuji. Tak tohle tedy byla věc. Celý zpocený se uklidňuji jednou kofolou a přemýšlím, jak se mi tento průjezd Prahou mohl povést. Zkrátka kombinace blbého GPS s novými cestami může u „venkovana“ způsobit toto bloudění.

Vzpomínám, jak předloni takto kufroval Vláďa OK1FII a to někde na Vimpersku. Tenkrát jsem se kolegovi „venkovanovi“ strašně smál. Dával jsem mu rady, že nejlepší je se orientovat podle sluníčka. Jo, tak tuto příhodičku před ním musím zamlčet. To by se mi hrubě smál.

Celkem spokojeně jedu dál. Tady jsem jel už mnohokrát. Směr na Strakonice je směr libereckých vodáků. Co jsem se tu najezdil s lodí na střeše. Rychle měním plán cesty. No nic, pojedu přes Prachatice a dám si první Sotu na Libíně. Zastavuji a přestavuji směr cíle na Prachatice. Opět se nestačím divit, co ta potvora vymýšlí za cesty. K tomu se začíná kazit počasí. Zatahuje se a občas zaprší. Jsem však stále optimistou a v krásně vytopeném a naleštěném autíčku mi to vůbec nevadí.

Nějakou záhadou se dostávám do Bavorova. Já tu babu v tom GPS snad zabiju, co zase vymýšlí za blbosti? Ještě chvíli přemýšlím, zda se náhodou nemám stavit u jednoho amatéra. Bylo by to určitě zajímavé, ale dost by mne to zdrželo. Ne, jedu dál, čeká mne sota, pak stavba stanu, antény, taky mám hlad. Uvědomuji si, že taky musím koupit chleba a rum. Zbožňuji ten Jindřichohradecký. Obloha se černá a spouští se docela ostrý déšť. Snad to nebude tak hrozné, myslím si. Nakonec projíždím Prachaticemi a poblázněná paní v GPS mne vede na kruhový objezd. Pak dál, odbočte doprava, a šup jsem zase zpátky tam, odkud jsem přijel. To je už vrchol, zastavuji a GPS ukládám do šuplíku. To není možný. Jedu po paměti a dostávám se za deště až do libínského sedla. Nechce se mi na vrchol jít odtud a tak jedu dál směrem na parkoviště „Sedýlko“. Celý Libín je však zahalen silnou oblačností. Začíná znovu pršet. Odhodlání aktivovat Sotu Libín je však veliké. „Ne nebud' srab a vylez tam“. Pod vlivem tohoto vnitřního hlasu rázně vystupuji z auta a v páskových botách přímo vstupuji do kaluže. Ne, to je nějaké znamení, myslím si. Rychle nastupuji do auta zpět a jedu do Volar. Postupně přestává pršet. Jdu se najíst do hotelu Bobík. Velice ochotná a milá obsluha a ceny docela příznivé. Dávám si smažené žampiony a nealkoholické pivo. V samoobsluze naproti hledám rum. Bohužel mají jen nějaký divný tuzemák s příchutí kávy. Dezinfekce po ránu však musí být. Přijíždím na Soumarák a opět jedna nepříjemnost. Obě mnou v poslední době používaná místa, jsou obsazena. Dostávám takovou divnou vnitřní intuici. Tento rok se děje něco nenormálního, vše je spiknuto proti mně. Nakonec vyhledávám nové místo v lokátoru JN68VV97ev. Do mokré trávy stavím stan. Vůbec to však nevdává, protože stan je suchý a dokonce teplý z vytopeného auta. Rychle se přestrojuji, otevírám láhev rumu a dychtivě si dám loka. Tak a opět průšvih, ten rum se nedá pít. Je to nějaká přiblblá sladūra. Nevdává, dám si u štiky plzeňské pivo. Uroním slíčku a zavzpomínám na staré dobré (mladé) časy. Pohled na hodinky mi říká, že bych asi měl postavit nejprve anténu. Docela jsem už vnitřně vyrovnán, okolní příroda mi dodává další chuť do života. Docela s radostí se pouštím do stavby. Ještě chvíli přemýšlím, zda ji postavit v mé standardní výšce 6m a nebo se pokusit ji dostat až na vrchol protějščího stromu. Na skedy s bráchou se nesmírně těším. On ve svých letech (datum narození 1947) se naučil CW a dnes již jezdíme 21WPM a každý měsíc 1WPM přidáváme. Dokonce brácha začal s námi chodit na soty. Při poslední návštěvě Velkého buku jsem na něj koukal, jak pomocí roztočeného olůvka dosahuje výšky antény kolem 20m. To, co naši „lukostřelci“ pomocí praku a zapletených vlasů budují hodiny, tak brácha roztočením olůvka dokáže taky. Hlavně však za zlomek času. No co, olůvko z mosazi zde mám taky. Odkoukal jsem to od Vládi OK1FRT. Je to vlastně taková menší šiška od hodin. Dnes však mám nějaký špatný den, myslím si, zkusím to vrhání raději natrénovat. Na vedlejší louce se mi celkem bez větších problémů daří „vrhat“ do výše 20m. Jsem přesvědčen o tom, že se nemůže nic stát a že natáhnu anténu do závratné 20m výše. Sice z vlastní zkušenosti vím, že LW pro local spojení (NVIS) je lepší dávat do tak 6m, mám to vyzkoušeno na anténách, které staví Jirka OK1DDQ. Ten skutečně antény staví hodně vysoko. Když však na ně vysílám já, jasně cítím, že moje pádlovky jsou na jeden skok lepší. To však není žádný nový objev, to je jen obecně známá realita.

Roztáčím šňůru se závažíčkem a hned na první vrh dosahuji docela slušných výsledků. Bohužel závaží se namotává na jednu větev. Co teď, myslím si. Mohu to odříznout, pomocného provázku mám ještě asi 50m, ale přijdu o závaží. Vyndávám dalekohled a zjišťuji, že závaží je jen zakleslé ve vidličce slabších větví. To je jednoduché, zkrátka zatáhnu silou a ta větvička musí prasknout. Zkušebně natahuji provázek. Sakra ten je ale pružný. Bez dalšího velikého přemýšlení natahuji provázek větší silou. Zase nic, omotávám si zbytek kolem ruky a skutečně obrovskou silou se snažím závaží vysvobodit. Něco mne varuje, že by to mohlo pak letět na mne. Jak tak natahuji, přemýšlím, jakou rychlostí to může letět. Dříve než jsem stačil tuto kinematickou rovnici vyřešit,

něco zapraskalo a já zřetelně viděl, jak ze stromu vylétl nějaký projektil. Vůbec jsem nestačil zareagovat. Naštěstí jsem nebyl zasažen do hlavy, ale jen do ruky a to do měkkých tkání. Samozřejmě bolest to byla obrovská. Kloubek u pravého ukazováku silně bolet a začal modrat. Znaleckým okem vojenského felčara mi však bylo jasné, že nic zlomeného tam není. Tedy dnešní den je skutečně smolný. Rychle natahuji anténu ve svých 8 metrech. Ani to nezkouším vyladit a jdu na pivo.

Tábořiště na Soumarském mostě.

Jen tak pro zajímavost koukám do místa, kde každým rokem má svoje stanoviště Franta OK1FHT. Letos tu není. To není možné, myslím si a volám mu na mobila. Franta mi sděluje, že letošní rok z určitých důvodů vynechává. Že já moula to letos taky nevynechal, počasí za nic nestojí, vše na mne padá....

Dávám si další plzničku a těžké mraky mi přestávají vadit. Ještě sleduji, jak vedle si sedli mladí lidé a mají sebou tři malé děti. Poslouchám, jak nádherně si povídají. Sakra, kolik je to roků, když jsme sem jezdili s Vojtěchem a Jitkou (moje děti)? Asi tak 32. Nějak ten život se šíleně urychluje a zkracuje. Vychutnávám si pivko a zjišťuji, že se pomalu blíží čas skedu. Loudám se přes tábořiště a vybavuji se mi různé příhody. Tak zde před několika lety spadl strom. Tady tudy jsme chodili do vedlejšího lesa pro dřevo. Tady Radek OK1VRR vařil svoje mňamky....

U recepce na mne čeká paní recepční. Jde mi v ústřety. „Tak se zase vracíte?“, povídá. Než stačím reagovat, pokračuje: „Tak dnes by maminka slavila 75 roků“. Úžasná paměť, myslím si. Ona si pamatuje na loňský rok, kdy jsme si povídali o její mamince. To byla zvláštní „hrdá“ paní s černými

kaštanovými vlasy. Pokud někdy někdo bude sepisovat kroniku Soumaráku, pak o ní musí být napsáno mnoho kapitol. To je ta paní, která každé ráno s Radkem OK1VRR popíjela ranního panáka.

Mlčky mi recepční vypisuje účet. Je nám nějak smutno. Vracím se ke stanu a ladím anténu, nějak nemohu najít tu správnou odbočku, je to však jedno. Anténa s PSV 1:2, je úplně dobrá. Na známém kmitočtu 3542 KHz mne volá brácha. Ozývá se i Jirka a tak mu sdělují, že je sice čtvrtek, ale že ty dva dny, než přijede, zde na něho počkám. Jirka se strašně diví. Prý jsem mu špatně rozuměl a přijede až příští sobotu. Tak to je věc, já měním plán, vynechám Vysočinu, kvůli Jirkovi a ono je to takto. Opravdu velice smolná SRH. Podmínky jsou velice slušné a tak se radujeme jako malí, že se můžeme domlouvat rádiem. Je to nádhera, band je prázdný, žádné rušení.....

Nakonec mám ještě telefon od Vaška OK1DCS. Domlouváme se na tom, že v sobotu k němu zajedu na dobré bifteky. Ještě chvíli poslouchám „šum“ tábořiště. Bohužel to však není šum, ale řvaní opilých vodáků. Ach jo, raději to zaspím.....

Usínám zdravě a rychle. Snad to letos nebude tak zlé, jak to vše začalo.